

**ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ
ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΟΝ “ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΥΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ”**

Απρίλιος 2008

Επέρχεται η διεθνής κρίση στην Ελλάδα;

Ήδη βιώνουμε την κρίση –στο Χρηματιστήριο, στις τράπεζες, στα ράφια των σουπερμάρκετ, στα ρεζερβουάρ των αυτοκινήτων. Δεν μπορούσε να είναι αλλιώς. Η κρίση είναι παγκόσμια, πρωτόγνωρη και δεν σέβεται σύνορα.

Η επίπτωση στα οικονομικά μεγέθη;

Με επιβράδυνση της ανάπτυξης, αύξηση της ανεργίας και του πληθωρισμού. Ήδη, το υπουργείο Οικονομίας αναθεώρησε προς το χειρότερο τις προβλέψεις του για το 2008.

Τα νοικοκυριά; Οι επιχειρήσεις;

Τα δάνεια θα γίνουν ακριβότερα και πιο δύσκολα –για όλους. Σημαντικό θα είναι το πρόβλημα, εξάλλου, για τα νοικοκυριά των μισθωτών, που ήδη ασφυκτιούν από τις υπερχρεωμένες πιστωτικές τους κάρτες. Η αναπτυξιακή δυναμική των επιχειρήσεων μοιραία θα ανακοπεί.

Ποιος φταίει;

Όλοι! Οι κεντρικές τράπεζες που κρατούσαν τα επιτόκια πολύ χαμηλά, για πολύ καιρό. Οι εμπορικές τράπεζες με τη σκόπιμη χαλαρότητα στη χορήγηση δανείων. Οι επιχειρήσεις και οι καταναλωτές με την απερίσκεπτη λήψη δανείων. Οι σύγχρονοι χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί με τα πολύπλοκα προϊόντα τους που κανείς δεν κατανοούσε. Επεδίωκαν τη διάχυση του ρίσκου για να μειωθεί ο κίνδυνος και τελικά, έχασαν και οι ίδιοι τη μπάλα, κάνοντας την αγορά πιο αβέβαιη και επικίνδυνη.

Φταίει δηλαδή και το λεγόμενο καρτέλ των τραπεζών;

Ας σταματήσουμε να κολλάμε την ταμπέλλα καρτέλ σε οποιαδήποτε δυσφορία μας για το κόστος κάποιου προϊόντος ή υπηρεσίας. Και, για ποιο καρτέλ των τραπεζών μιλάμε όταν ζήσαμε τον τελευταίο καιρό έναν αδυσώπητο ανταγωνισμό προσφορών για χορήγηση χαμηλότοκων δανείων που, τελικά, έγινε μπούμερανγκ;

Ποιος ευθύνεται για την ακρίβεια στην Ελλάδα;

Η ακρίβεια έχει ένα όνομα: Κράτος. Το Κράτος ήταν και παραμένει ο κύριος δημιουργός της ακρίβειας. Στο βασίλειο του Κράτους κανένας ανταγωνισμός δεν επιτρέπεται, κανένας έλεγχος δεν ασκείται και καμία απόδοση

λογαριασμού δεν γίνεται. Ωστόσο, ο έλληνας φορολογούμενος εισπράττει στο ακέραιο την αναποτελεσματικότητα του Κράτους και πληρώνει στο ακέραιο το κόστος του.

Δεν είναι λίγο θεωρητικό αυτό;

Διόλου. Το Κράτος μεγαλώνει συνεχώς και ξοδεύει αναποτελεσματικά, μονοπωλεί πολλές αγορές, διατηρεί πολλές άλλες κλειστές στον ανταγωνισμό με νομοθετικές ρυθμίσεις. Σε πολλές καθορίζει και τις τιμές. Αυθαίρετα αποφασίζει για αυξήσεις τιμολογίων του δημόσιου τομέα –που καθίστανται απαραίτητες επειδή οι δημόσιες επιχειρήσεις είναι ανεξέλεγκτα σπάταλες, ανοργάνωτες και επιρρεπείς σε κομματικές σκοπιμότητες. Σε αυτό το βασίλειο του Κράτους είναι φυσικό να κυριαρχούν το υψηλό κόστος και η χαμηλή ποιότητα, «μολύνοντας» το σύνολο της εθνικής οικονομίας. Τα συνεπαγόμενα ελλείμματα φορτώνονται στον προϋπολογισμό, όπου τα πληρώνουμε ξανά εμείς οι ίδιοι, μέσα από τους φόρους και την αύξηση του δημόσιου χρέους.

Δεν σας έπεισαν τα 41 μέτρα κατά της ακρίβειας;

Η υγιής λειτουργία της αγοράς δεν διασφαλίζεται με τον «χωροφύλαξ και τον αστυφύλαξ». Το παγκόσμιο τσουνάμι και οι στρεβλώσεις της κρατικοδίαιτης ελληνικής οικονομίας δεν αντιμετωπίζονται με τον χορό της βροχής ούτε με τη συλλήβδην δαιμονοποίηση της επιχειρηματικότητας και με άλλοθι κάποιους παραβάτες αγορανομικών ρυθμίσεων. Το πρόβλημα της ακρίβειας είναι μια κρατικοδίαιτη παθογένεια που απαιτεί ριζική αντιμετώπιση.

Οι επιχειρήσεις, δηλαδή, δεν έχουν καμία ευθύνη;

Στην ανταγωνιστική δημοκρατία της αγοράς υπάρχουν πολλές επιλογές για τον καταναλωτή και ανταγωνιστικές τιμές. Ο καταναλωτής ψηφίζει με το ευρώ του και διαφορετικά κάθε μέρα. Όταν υπάρχουν υψηλές τιμές, κάποια επιχείρηση σπεύδει να προσφέρει χαμηλότερες. Πολλές φορές, ο καταναλωτής διαλέγει το ακριβότερο προϊόν, γιατί εκεί βρίσκει καλύτερη αξία. Έτσι λειτουργεί η αγορά. Αυτό συμβαίνει στην πλειοψηφία του ιδιωτικού τομέα και στις αγορές που είναι ανοιχτές στον διεθνή ανταγωνισμό. Αντίθετα, αυτό δεν συμβαίνει εκεί που κυριαρχεί το κράτος. Και σας ερωτώ: όταν το Κράτος αυξάνει τους φόρους (με τον ΦΠΑ ή στο πετρέλαιο), πρόκειται για αισχροκέρδεια ή για δικαιολογημένη αύξηση; Προκειμένου για τις επιχειρήσεις, η απάντηση είναι αυτομάτως καταγγελτική. Τις υπηρεσίες του Κράτους, όμως, ποιο Παρατηρητήριο Τιμών τις παρακολουθεί;

Η Επιτροπή Ανταγωνισμού τι θα απαντούσε σ' αυτό;

Συχνά, η Πολιτεία δείχνει ότι αντιλαμβάνεται τη λειτουργία των ανεξάρτητων αρχών προσχηματικά –ή τις κατευθύνει με γνώμονα δικές της σκοπιμότητες. Πρέπει να αφήσουμε τους θεσμούς να λειτουργήσουν πραγματικά ανεξάρτητα, ώστε να αποκτήσουν στα μάτια του πολίτη την απαραίτητη αξιοπιστία για να επιτελέσουν το έργο τους, που δεν είναι η θεαματική τιμωρία επιχειρήσεων, αλλά η συνδρομή στο σταδιακό και ολοκληρωτικό άνοιγμα όλων των αγορών στον ανταγωνισμό –συμπεριλαμβανομένου και του

δημόσιου τομέα– και με αποκλειστικό στόχο το χειροπιαστό όφελος για τον καταναλωτή.

Είναι αποδεκτές οι ιδιωτικοποιήσεις που επιχειρεί η κυβέρνηση; Οι επιθετικές εξαγορές;

Οι ιδιωτικοποιήσεις είναι απαραίτητες: περιορίζουν τον αναποτελεσματικό δημόσιο τομέα και συνεισφέρουν στη συγκράτηση της αύξησης του δημόσιου χρέους –που εξελίσσεται ως το επόμενο μεγάλο δημοσιονομικό πρόβλημά μας. Οι διαδικασίες που ακολουθούνται είναι στα πλαίσια των διεθνών κανόνων –γι’ αυτό και εκδηλώνεται ενδιαφέρον από ξένους επενδυτές. Οι επιθετικές εξαγορές είναι επίσης αποδεκτές –μέσα στους κανόνες που διέπουν τη λειτουργία της αγοράς. Έχει αποδειχθεί ότι δημιουργούν αξία και αυξημένη αποτελεσματικότητα.

Αυτό ισχύει στην περίπτωση του ΟΤΕ;

Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, το μέγεθος μίας επιχείρησης και οι συμμαχίες που συνάπτει αποτελούν κρίσιμους παράγοντες για την ανταγωνιστική της ανάπτυξη. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στον τομέα των τηλεπικοινωνιών. Η είσοδος ενός ισχυρού στρατηγικού εταίρου στον ΟΤΕ, θα ενισχύσει στην πράξη τον Οργανισμό, ενδυναμώνοντας την παρουσία του τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό και θα ωφελήσει ευρύτερα την εθνική οικονομία. Ας μη ξεχνάμε πόσες περισσότερες και φθηνότερες επιλογές έχουμε σήμερα ως πολίτες στις τηλεπικοινωνίες και πόσο καλύτερος έγινε ο ΟΤΕ με τον ανταγωνισμό και την προχωρημένη ήδη αποκρτικοποίησή του.

Αφού μιλάμε για ΟΤΕ, πώς κρίνετε τις αγωγές της MIG;

Τίθεται κατ’ αρχήν ένα ζήτημα αρχής. Η συνεισφορά των επιχειρήσεων και της σύννομης επιχειρηματικής δράσης στην ανάπτυξη του τόπου είναι ζωτική και πολύπλευρη. Καθήκον όλων μας –και του πολιτικού συστήματος– είναι να διαφυλάσσουμε την εικόνα της επιχειρηματικότητας από την εύκολη δαιμονοποίηση –στην οποία συχνά ρέπει η κομματική ρητορεία. Η πολιτική και η δημοσιογραφική ευθύνη, η δοκιμασία της λογικής και της αντικειμενικότητας, πρέπει να υπερισχύει της συνθηματολογίας. Κάθε πολίτης που αισθάνεται ότι θίγεται, έχει βέβαια δικαίωμα να προσφύγει στη δικαιοσύνη. Γι’ αυτό υπάρχουν οι νόμοι. Πιστεύω, ωστόσο, ότι η πολιτική ελευθερία, ακόμη και όταν εκφράζεται καθ’ υπερβολήν από τους θεσμικούς της φορείς, δεν είναι σκόπιμο να γίνεται αντικείμενο αγωγών. Γιατί, έτσι προσκρούει στο κοινό περί Δημοκρατίας αίσθημα. Στον δημόσιο λόγο απαντά κανείς καλύτερα με δημόσιο λόγο.

Ασφαλιστικό. Πού πάμε;

Σε μία εποχή όπου οι περισσότεροι από τους ευρωπαίους εταίρους μας έχουν προχωρήσει με γοργά και αποτελεσματικά βήματα στην αντιμετώπιση των προβλημάτων του κοινωνικού κράτους, εμείς κινούμαστε με βήμα χελώνας. Η κοινωνία ως σύνολο αναγνωρίζει την ανάγκη να βρεθεί λύση για το Ασφαλιστικό. Η κάθε μία από τις επιμέρους κοινωνικές ομάδες, όμως, θεωρεί πως η λύση δεν πρέπει να βαρύνει την ίδια. Η διαδικασία διαλόγου και ο νέος νόμος δεν επέλυσαν αυτήν την κοινωνική αντινομία. Το Ασφαλιστικό πρόβλημα παραμένει στην πραγματικότητα ανοιχτό. Θα δημιουργήσει

μελλοντικά δυσμενέστερες συνθήκες και θα απαιτήσει, μοιραία, πιο επώδυνα μέτρα.

Θεωρείτε πως η κυβέρνηση έχει μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα;

Θεωρώ πάντως πως έχει μεταρρυθμιστική βούληση. Αλλά, για να προχωρήσει ένα μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα, η αναγκαιότητά του πρέπει να γίνει συνείδηση του κοινωνικού συνόλου. Φοβούμαι πως αυτό δεν έχει επιτευχθεί.

Εργασιακές σχέσεις; Τι μέλλον βλέπετε;

Οι συζητήσεις και η υπογραφή της ΕΓΣΣΕ από τους κοινωνικούς εταίρους πραγματοποιήθηκε σε κλίμα εμπιστοσύνης, ευθύνης και ειλικρίνειας. Ταυτόχρονα, θεωρώ πως θέσαμε τα θεμέλια για μία νέα δημιουργική φάση στις εργασιακές σχέσεις με τη θεσμοθέτηση του μόνιμου Βήματος Διαλόγου και Συνεργασίας των δυνάμεων εργασίας. Ενός Βήματος που θα αποτελεί τη βάση για τη μόνιμη πρωτοβουλία των κοινωνικών εταίρων σε όλα τα μεγάλα οικονομικά και κοινωνικά ζητήματα. Μεταξύ των κοινωνικών εταίρων η βούληση για διάλογο, η δυνατότητα για συναίνεση και η ετοιμότητα για κοινές αποφάσεις δεν αποτελούν σχήμα λόγου.